podkladu a stěžovateli je ponecháno, aby vzhledem k tomu, pokud žalovaný úřad sám z vlastní moci neučiní potřebných opatření, domáhal se u okresní správy politické obnovy řízení.

Č. 484.

Vyhoštění: Vyhoštění odůvodněné poukazem na neuposlechnutí výzvy k návratu do domova ve smyslu výnosu ministerstva vnitra o repatriaci válečných uprchlíků z Haliče je kryto předpisy zákona ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z.

(Nález ze dne 30. června 1920 č. 5347.)

Věc: Dr. Šimon Klarer v Brně (adv. Dr. Arn. Gütig z Prahy) proti zemské správě politické v Brně stran vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem policejního ředitelství v Brně ze dne 8. prosince 1919 čís. 4075 byl stěžovatel, roku 1889 v Brzezanech v Haliči rozený a tamtéž příslušný, mojžíšského vyznání, zaměstnáním u advokáta Dra Freunda v Brně, Slepá ulice čís. 20, dle §§ 1, 2 a 5 zákona ze dne 27. července 1871 čís. 88 ř. z. s poukazem na § 323 trestního zákona vyhoštěn z celého obvodu československé republiky na 5 let.

Rekursu jeho zemská správa politická v Brně naříkaným rozhodnutím ze dne 8. ledna 1920 čís. 82232/VI. nevyhověla, protože tu jsou zákonné předpoklady pro vyhoštění.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí pro vadnost řízení a nezákonnost podané, vycházel nejvyšší správní soud z těchto úvah:

Dle §§ 1 a 2 zákona ze dne 27. července 1871 čís. 88 ř. z. mohou býti vyhoštěny osoby, které nemají na území státu domovského práva, když pobyt jejich jeví se nepřípustným z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.

Stěžovatel spatřuje vadu řízení v tom, že ani rozhodnutí I. stolice které mu bylo ústně prohlášeno, ani rozhodnutí II. stolice není dostatečně, ba vůbec odůvodněno.

Ale stěžovatel uvedl sám v rekursu k zemské správě politické, že mu bylo při publikaci nálezu na policejním ředitelství oznámeno, že jest vyhoštěn proto, že neuposlechl vyzvání, aby se navrátil do svého domova. Odůvodnila-li pak zemská správa politická svoje rozhodnutí poukazem na to, že tu jsou zákonné předpoklady pro vyhoštění, nemohl býti stěžovatel v pochybnosti o tom, že tím bylo vysloveno, že tento úřad pokládá další pobyt stěžovatelův v republice československé za nepřípustný právě z důvodu jemu policejním ředitelstvím oznámeného.

Není tu tedy vytýkané vadnosti řízení.

Ale ani o nezákonnosti naříkaného rozhodnutí nelze tu mluviti. Výnos ministerstva vnitra ze dne 29. října 1919 č. 49.402/16 o repatriaci válečných uprchlíků z Bukoviny, Haliče a Polska, vydán byl nesporně v zájmu veřejného pořádku vzhledem k poválečným nesnázím vyživovacím a

ubytovacím v republice Československé se vyskytnuvším. Každé jednání příčící se tomuto nařízení jest tedy se stanoviska úřadu také porušením veřejného pořádku a nelze proto tvrditi, že by vyhoštění odůvodněné poukazem na neuposlechnutí nařízení toho nebylo kryto předpisy zákona ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z., zejména podle §§ 1 a 2.

Stěžovatel tvrdil ovšem v řízení správním a tvrdí i ve stížnosti, že pouze jeho rodina jest rodinou uprchlickou, jej samotného že však nelze pokládati za uprchlíka a že proto nařízení týkající se návratu uprchlíků do vlasti nemohlo se na něj vztahovati.

Ale tím, že stěžovatel po demobilisaci se nevrátil do své domoviny, nýbrž přidružil se ke své uprchlické rodině jako hlava její, dal zřejmě na jevo, že chce sdíleti její osudy a nelze proto na dále rozeznávati mezi ním a jeho rodinou, pokud se týče povinnosti k návratu do vlasti. Je-li tomu tak, stihají ovšem i jej následky neuposlechnutí výzvy k odcestování jako by byl válečným uprchlíkem.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 485.

Zabírání bytů: * Ustanovení § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. nemá na mysli případy, kdy byt byl utvořen sloučením dvou nebo více bytů, jež byly dříve samostatně užívány nebo pronajímány.

(Nález ze dne 30. června 1920 č. 6031.)

Věc: Ladislav Bareš v Dol. Bousově proti okresní správě politické v Jičíně stran zabrání bytu.

Výrok: Nařízené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím obce Dol. Bousova ze dne 1. října 1919 čís. 2456/19 byl stěžovateli dle § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. sb. zák. a nař. zabrán pokoj.

Odporu nebylo vyhověno rozhodnutím okresní politické správy v Jičíně ze dne 10. října 1919 čís. 46300 z důvodu, že stěžovatel obývá dva byty dříve samostatné a obec že tedy právem dle § 6 čís. 5 nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. zabrala z jednoho bytu pokoj, rozhodnuvši, že se stěžovateli neponechává.

Nejvyšší správní soud, vyřizuje stížnost podanou do rozhodnutí II. stolice, vycházel při svém nálezu z těchto úvah:

Nařízení ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař. předpisuje v § 2, že majitel dvou neb více bytů v obci neb bytovém obvodu musí učiniti obci, resp. společnému bytovému úřadu oznámení o všech svých bytech. Ze znění této normy, jež ohlašovací povinnost ukládá majitelům »dvou nebo více bytů«, jest souditi, že povinnost tato a důsledky, jež s ní jsou dle § 2 leg. cit. spojeny, netýkají se případů, kdy užívá někdo více místností, jež svého času tvořily dva neb více bytů a odděleně jako dva neb více bytů byly pronajímány, ale později byly sloučeny a jako jeden byt obývány, neboť zřetelem na běžný pojem slova »byt« nebylo by lze v těchto případech mluviti o tom, že osoba obývající místnosti v jeden